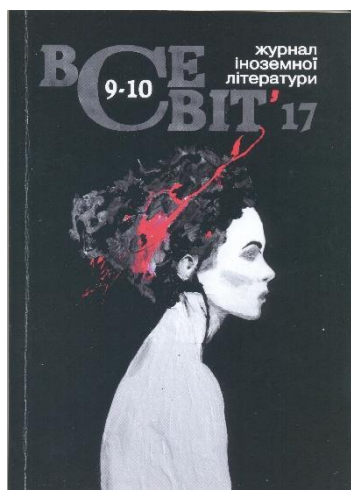

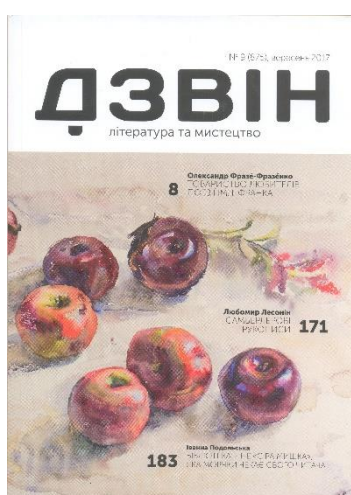
Сучасність на папері

На сторінках журналу «Всесвіт» у №9-10 за 2017 р. опубліковано роман українського літератора і дипломата, який живе і працює у Швейцарії, **Олександра Овсюка «На берегах блакитного лиману»**. Цей роман є продовженням його твору «Лісовий закуток». Автор далі розповідає про історію свого героя, котрий через ряд життєвих обставин, зокрема й детективних, опиняється в Женеві. Тут через службові обов'язки і особисті інтереси головний герой роману Павло Яременко побачив перевтілену в розкішні садиби і вілли атмосферу всеохопної корупції представників українських владних кіл, які безсоромно обирали «своїх» людей і діяли за законами кримінального світу, що в Україні стали правилами бізнесу.

У 7-8 числі журналу «Радуга» за 2017 р. надруковано роман **Олександра Лозовського «Фентезі»**. Це різноплановий роман: він і філософський, і науковий, і психологічний, і житейський. Ця книга про те, що навіть в найскладніші моменти життя не можна втрачати віру в краще. А ще цей роман навчає як можна стати письменником. Михайло Жванецький сказав, що Лозовський володіє унікальним талантом захопливої розповіді.

Головний редактор журналу «Дзвін» Юрій Коваль говорить про нову і добру тенденцію: прихід молоді в літературу. У 2017 р. у кожному номері часопису (починаючи з №3) у рубриці «Літературний дебют» друкуються твори молодих талановитих літераторів. У №9 за 2017 р. опублікована прозова збірка **«Тарганкут» Людмили Іванець**. Її книга – це калейдоскоп сучасних подій, емоцій і думок, породжених сьогodнішнім найбуремнішим періодом сучасної української історії. Авторка пише, що «суспільні події постійно повторюються й кожне сьогodenня майстерно відтворює давнину – сиву й не дуже».

У новому романі «Квіти цикорію» (журнал «Березіль», №7-9, 10-12 за 2017 р.) письменниця **Ольга Лілік** розповідає про те, як часто буває в реальному житті: діти не виправдовують батьківських сподівань, батьки – сподівань дітей. Любов ображається і йде геть, а злість, образи та жаль залишаються на багато років. До головного героя роману приходять розуміння того, що він не зробив найважливішого, що кожен батько має зробити для свого сина: не піклувався, не навчив, не любив. Але час неблаганний. І повернути життя неможливо. В минуле тікати небезпечно. Та така вже людська вдача: інколи хочеться вірити в неможливе.